

РЕШЕНИЕ

№ 5309

гр. София, 12.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **5062** по описа за **2020** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.72, ал.4 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/ във вр. с чл.208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба, подадена от полицейски орган при ГДБОП, чрез гл. юрк. П. против решение № 67199 от 12.03.2020г., постановено по НАХД № 20051/2019 по описа на Софийски районен съд, НО, 99 състав. С решението по жалбата на П. Л. Т. е отменена Заповед за задържане на лице № 12663з-431-4/17.12.2019г., издадена от разузнавач при ГДБОП -МВР.

Касаторът иска отмяна на съдебното решение и отмяна на заповедта за задържане. Счита, че първоинстанционният съд е постановил решението в нарушение на процесуалния и материалния закон. Излага подробни аргументи в подкрепа на твърденията.

В съдебно заседание, касаторът, уведомен се представлява от юрк. П., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът по касационната жалба, не се явява и не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура пледира за основателност на касационната жалба.

Касационната жалба е процесуално допустима. Подадена е в срока по чл.211 от АПК от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и срещу подлежащ на оспорване съдебен акт.

Разгледана по същество е неоснователна.

С обжалваното решение съдът е отменил по жалба на П. Л. Т. Заповед за задържане на лице № 12663з-431-4/17.12.2019г., издадена от разузнавач при ГДБОП -МВР, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 от Закона за Министерство на вътрешните работи е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ задържане за срок до 24 часа на П. Т..

Въз основа на приетите по делото доказателства, от фактическа страна се установява, че на 17.12.2019г., в 12,15 часа ответникът в настоящото производство в качеството му на полицейски служител – разузнавач в ГДБОП издал оспорената заповед № 12663з-431-4/17.12.2019г. за задържане на лице, с която П. Т. е задържан за срок до 24 часа на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР при наличие на данни за извършено престъпление по чл.321 от НК, а именно участие в престъпна група с цел да извършва престъпления по чл.354а, ал.1 НК.

Няма данни след задържането срещу П. Л. Т. да е образувано досъдебно производство.

За да отмени оспорената заповед за задържане, съдът от правна страна е изложил подробни съображения, че оспореният акт макар и издаден от компетентен орган, е издаден при несъобразяване с целта на закона – отменително основание по чл.146, т.5 от АПК, тъй като със задържането на лицето в случая е нарушен принципа на съразмерност по чл.6 АПК, като в конкретния случай приложената ПАМ не оправдава нито една от целите заложили в разпоредбата на чл.72, ал.1 ЗМВР и чл.5, пар. 1, буква „с“ от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи.

От друга страна, съставът на СРС е приел, че актът е незаконосъобразен и от гледна точка на факта, че по делото няма каквито и да било доказателства за съпричасността на Т. към посоченото в оспорената заповед престъпление по чл.321 НК, за да е налице необходимост от задържане на лицето по чл.72, ал.1 ЗМВР.

Решението е валидно, допустимо и правилно и следва да се остави в сила.

Не са налице сочените от касационния жалбоподател отменителни основания. Съдебният акт е постановен при материалноправните изисквания на приложимата нормативна уредба, а формираните правни изводи са обосновани и законосъобразни. Правилни са изводите на съда, че заповедта е издадена от компетентен орган – полицейски орган по чл.57 ЗМВР, но не съдържа задължителните реквизити по чл.74, ал.2 от ЗМВР, което е нарушение, водещо до нейната незаконосъобразност.

Задържането на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР за срок от 24 часа е принудителна административна мярка, за прилагането на която е необходимо да са налице достатъчно данни, от които може да се направи обосновано предположение, че задържаното лице е извършило престъпление. Същото представлява ограничаване на правото на свобода и съгласно чл.5, пар. 1, буква „с“ от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, по изключение е приложимо с цел да се осигури явяването на лицето пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършването на такова респ. укриване след извършване на престъплението. В случая, предвид и данните по пр.пр. № 1750/2019г. на Специализираната прокуратура, по ДП № 19/2019г. по описа на ТСБОП В., след установяване самоличността на лицето не се установява със задържането на Т. да е предотвратено или преустановено извършването на престъпление. Безспорно е от доказателствата по делото, че по отношение на

задържаното лице П. Л. Т. не е имало данни и информация за съпричастност към извършеното престъпление, а е бил задържан само и единствено, защото е придружавал лицето С. В. Станове, за който е имало оперативни данни, че е съпричастен към извършване на престъпления по чл.321 НК.

Предвид горното, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл. първо от АПК, СЪДЪТ,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 67199 от 12.03.2020г., постановено по НАХД № 20051/2019 по описа на Софийски районен съд, НО, 99 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: